

AT ELSKE BØRN

Forbrydelse uden offer - en bog om pædofili

Forfatterkollektivet Trobrianderne. Tiderne Skifter,
1986. 158 s.

Ingrid Leth

Der er kommet en bog om pædofili. Emnet kan vække ens nysgerrighed, også fordi forfatterne på forsideillustrationen pirker til ens mest stereotype forestilling: Billedet af *børnelokkeren*, symboliseret ved en dyster trenchcoat - der holdes en pose giftigt farvede bolsjer frem mod en interesseret barnehånd. Vil man efter at have læst bogen skamme sig over sin fordom og forstå den pædofile i et nyt arklaret lys?

En gruppe anonyme forfattere (Trobrianderne) ønsker med bogen at præsentere en række *facts* om pædofili. Bogen er opbygget med en indledning af Preben Hertoft (efter en kronik i Politiken fra december 1984), og der er navngivne artikler af både specificerede og uspecificerede fagfolk. Den sidste halvdel af bogen er helliget en række interviews med de implicerede i pædofili.

Bogens hovedmål er gennem en tilsigtet faglig stil at få fremstillet erotiske forhold mellem voksne og børn som berigende og harmoniske, for derved at få ligestillet de pædofile med andre seksuelle minoriteter. Det kan derfor være værd at undersøge, om de faglige argumenter holder - set fra et børnepsykologisk perspektiv. Der tages afstand fra de voldelige seksuelle overgreb og incest, for at udstille en særlig slags forhold, fortrinsvis mellem mænd og drenge, der befinder sig i alderen lige før og i begyndelsen af puberteten.

Bogens provokatoriske titel »Forbrydelse uden offer« er i sig selv et meningsløst udsagn. Skal det have en fornuftig mening, må betydningen af både ordet »forbrydelse« og »offer« blive en anden. Ordet »forbrydelse« dækker i denne bogs sammenhæng over den kendsgerning, at når en voksen mand elsker et barn seksuelt, er det en kriminel handling, beskrevet i Straffeloven i kapitlet om forbrydelser mod kønssædeligheden. Der lægges derved op til en argumentation til fordel for en afkriminalisering af denne handling eller i hvert fald at sænke den seksuelle lavalder.

Som et kuriosum nævnes det, at før 1930 var aldersgrænsen for heteroseksuelle forhold 12 år (i indledningen af Preben Hertoft). Hertil kan nævnes, at det egentlig har været bemærkelsesværdigt sent, at man overhovedet har

indført love, der beskyttede børn mod seksualitet (Den borgerlige Straffelov af 1866).

Psykolog Bent Petersen vil med en række udokumenterede historiske eksempler fremhæve vort tabu mod seksualitet mellem voksne og børn som en tilfældig kulturel norm. Imidlertid har Bent Petersen glemt en vigtig detalje ved sine historiske eksempler, nemlig at de drenge og piger, som stod til rådighed for de voksnes velbefindende, var slaver, som blev gjort til genstand for mere magtfulde menneskers tilfredsstillelse af egne seksuelle behov. Der var derfor ikke tale om frivillige forhold mellem voksne og børn, og frivilligheden er netop denne bogs væsentligste argument for at acceptere og tillade seksuelle forhold mellem voksne og børn.

Hvad der skal lægges i ordet frivillighed er ikke nærmere defineret, men at bruge det i et assymmetrisk forhold, som et forhold mellem en voksen og et barn i sagen natur er, forekommer yderst problematisk. At handle frivilligt betyder, at man kan overskue konsekvenserne af sine handlingsbeslutninger, og at man er i stand til at opstille alternative forslag til handlingen. Dette er børn ikke, i hvert fald ikke i størstedelen af deres barndom. Når man i dagligdagen taler om, at børn gør noget af egen fri vilje, f.eks. tager en tyk frakke på, når det er koldt, holder mor i hånden, når man skal over gaden etc., er det fordi den voksne har været i stand til at tilrettelægge situationen på en sådan måde, at barnet kan overskue handlingen, og at ulempen ved at spise sin leverpostejmad virker overkommelig. Med andre ord - den voksne er pædagogisk over for barnet.

Omgang med et barn er at være ansvarlig for det, at kende dets behov og i en lang række sammenhænge at handle på vegne af barnet; man udøver myndighed over for et barn ved at sikre dets fysiske og psykiske overlevelse, og den måde man er sammen med barnet på er også at opdrage det, hvad enten man bryder sig om udtrykket eller ej, og uanset om man er bevidst eller ubevidst om sin opdragende funktion.

I bogens fremstilling fratages barnet sit privilegium til at være uvidende, naiv og godtroende - det vil sige at være et barn. Det kan forekomme grotesk, at pædofile på den ene side fremholder en varm engageret holdning til børn, og på den anden side slet ikke synes at kende til eller respektere børns grænser i forhold til voksne.

Et eksempel herpå leverer psykolog Bent Petersen: »Når man kæler med et barn, skal man ikke blot kæle med dets mave, ende, arme og ben, men også med dets kønsdele. At få glæde af at give og modtage kærtegn på hele kroppen, må opøves på lige fod med f.eks. at sidde pænt ved bordet eller at sidde på potte«.

Selv om det postuleres, at børnelokkere har et bedre kendskab til børns forskellige problemer, end forældre har, får man dog en lidt beklemt følelse, fordi omtalen af samværet med børnene giver indtryk af, at børn for den pædofile er en form for konsum. »Man skal dog passe på, at barnet ikke købes, fordi så kommer det kun for at få penge og gaver. Barnet bliver mere meka-

nisk, ønsker kun at få det seksuelle overstået hurtigst muligt«. Hvordan kan man overhovedet komme i en sådan situation, hvis man har et forhold, som bygger på varme og gensidig tiltrækning? Indirekte afsløres en dyb forar-melse i den mellem menneskelige kontakt - at være afhængig af den erotik, der kan vækkes ved en ung adonis i en kort årrække, må være en trist skæbne. Preben Hertoft fremhæver i sin indledning, at vi ikke har viden om, hvorfor en mand tilfældigvis føler sig seksuelt tiltrukket af et barn. Her må han siges at tale mod bedre vidende. Selv om vi ikke har beviser, har vi dog en del bud på og antagelser om årsagssammenhænge, der tyder på, at det hovedsageligt drejer sig om mennesker, der som børn var ulykkelige, og som ofte selv blev udsat for seksuelle forførelser i barndommen.

I denne sammenhæng skal jeg ikke diskutere, i hvilket omfang drenge kan lide skade ved at have en voksen kæreste, men i stedet se på hvilke drenge, som tager imod denne type kontaktilbud. Preben Hertoft har en udokumenteret oplysning om, at det ikke drejer sig om forsømte børn, de er »både fysisk og psykisk snarere plus- end minus-varianter«. Jeg kender ingen undersøgelser, der understøtter dette synspunkt, og bemærkelsesværdigt er det, at brugerne i bogen beskriver alle deres drenge som truede socialt som psykisk og kontaktmæssigt forsømte. Børnenes forsømte tilstand bruges som legitimering for deres kontakt til børnelokkere: »Det kunne se ud, som om naturen på denne måde så viseligt har sørget for, at de forsømte drenge, der har behov for en voksen støtte, bliver knyttet til netop denne type mænd«. - Denne passus findes i kapitlet: »Hvad siger videnskaben«, skrevet af en hr. Arne Frederiksen.

Er det frivillighed, at en kontaktmæssigt forsømt dreng tager imod tilbud om varme følelser fra en pædofil? - Det ligner snarere en kynisk udnyttelse af denne type børn.

»Pædofile vil ikke gøre børn fortræd«, kalder Preben Hertoft sin indledning. Det tror jeg heller ikke, de vil, men jeg nærer frygt for, at de ubevidst kan komme til at gøre det, fordi de aldrig har lært, hvilke elementer af respekt og hensyn der indgår, når man har en følelsesmæssig kontakt til børn.

Efter at have læst bogen, ser jeg børnelokkere i et andet lys - jeg får medlidenhed med dem, fordi jeg ser dem som de egentlige ofre for deres egen seksualitet.